

Sygn. I C 91/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Marek Nadolny
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elżbieta Drozd

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

(...)

(...) z siedzibą w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 180.880,31 (sto osiemdziesiąt tysięcy osiemset osiemdziesiąt 31/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 listopada 2014 roku na wypadek opóźnienia w płatności do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 25.700 (dwadzieścia pięć tysięcy siedemset) złotych tytułem kosztów procesu;
- zasądza od powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego A. S. kwotę 1.780 (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu;
- zasądza od powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w S. kwotę 493,90 (czteryście dziewięćdziesiąt trzy 90/100) złotych tytułem kosztów sądowych;
- zasądza od pozwanego A. S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w S. kwotę (...),09 (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć 09/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 91/17

UZASADNIENIE

Powód – (...) z siedzibą w W. wniósł dnia 7 listopada 2014 roku pozew przeciwko A. S. o zapłatę kwoty 203.237,24 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że podstawą żądań jest umowa o kredyt Dalej wywodził, i wobec nieprawidłowego wykonania tej umowy strona pozwana zobowiązana była do zwrotu pierwotnemu wierzycielowi umówionej kwoty wynikającej z umowy stron oraz transakcji wykonanych pomiędzy nimi na podstawie tej umowy. Zawarcie umowy i jej warunki powód wykazał załączonym do pozwu odpisem umowy wraz z załącznikami. Wskazał, że dowód na to, że żądana kwota została przez dłużnika spłacona obciąża pozwanego zgodnie z regulami dotyczącymi ciężaru dowodu. Powód podniósł także, że nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelność z dnia 17 września 2013 roku przysługującą pierwotnemu wierzycielowi względem strony pozwanej, a wynikającą wprost z łączącej strony umowy. Kwota wierzytelności stanowi po dokonaniu kapitalizacji należności ubocznych wartość przedmiotu sporu. Powód wyszczególnił przy tym, że na dochodzoną kwotę składają się: należność główna – 137.858,17 zł., odsetki ustawowe od kwoty należności głównej od dnia 20 września 2013 r. do dnia 4 listopada 2014 r. - 20.131,07 zł., odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela – 44.993,45 zł., koszty naliczone przez pierwotnego wierzyciela – 254,55 zł. Jednocześnie powód nadmienił, że okoliczność rozwiązania umowy łączącej stronę pozwaną z (...) z powodu niezrealizowania jej przedmiotu skutkowało postawieniem dochodzonego roszczenia w stan wymagalności, a także uprawniała wierzyciela pierwotnego (cedenta) do rozpoczęcia naliczania odsetek karnych w wysokości nie przekraczającej odsetek maksymalnych. Powód po nabyciu przedmiotowej wierzytelności wezwał pozwanego do zapłaty spornej kwoty wskazując jednocześnie, że w przypadku jej niezapłacenia sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia, co uzasadniało złożenie pozwu.

Sąd Rejonowy L. Z. w L. wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany A. S. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Podniósł przy tym zarzut przedawnienia roszczenia powoda wskazując, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Wskazywał przy tym, że z załączonych dokumentów wynika, że egzekucja była prowadzona na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego (...) oraz, że została umorzona na wniosek banku. Nie doszło więc do przerwania biegu przedawnienia. Z wystawionego (...) wynika przy tym, że zobowiązanie pozwanego było w całości wymagalne już w dniu 20 czerwca 2011 r. o czym świadczą odsetki naliczane już od 21 czerwca 2011 r. w wysokości dla kredytów postawionych w stan natychmiastowej wymagalności. Pozew został natomiast wniesiony w dniu 7 listopada 2014 r. tj. ponad trzy lata od upływu terminu wymagalności co powoduje, iż powoływanie się na zarzut przedawnienia jest uzasadnione. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował legitymację czynną powoda mając na uwadze, że załączone do pozwu dokumenty nie wskazują, że doszło do skutecznej prawnie cesji wierzytelności oraz wskazał, że są nieczytelne. Zaproponowane przy tym przez powoda dowody z opinii biegłego oraz przesłuchania świadków ze względu na formę przelewu wierzytelności (pisemną) powinny zostać oddalone.

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2016 roku Sąd oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł. tytułem kosztów procesu.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Niezależnie od argumentacji stron, podlegało oddaleniu z uwagi na fakt, iż w dacie wyrokowania roszczenie zostało w całości wyegzekwowane. Skoro cała należność została bezspornie wyegzekwowana, to roszczenie wierzyciela wygasło, niezależnie od tego, czy było przedawnione i czy doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności na powoda, a co za tym idzie, powództwo musiało zostać oddalone.

Nadto Sąd wskazał, że wyegzekwowanie spornej kwoty w toku postępowania, podobnie jak zapłata dokonana po wytoczeniu powództwa, oznaczałoby, że pozwany sprawę przegrał. Dla rozliczenia kosztów procesu Sąd I instancji uznał za zasadne poddanie analizie argumentacji stron.

Wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia, przy jednoczesnym wskazaniu, że powód nie wykazał daty wymagalności roszczenia, tj. warunków kiedy umowa kredytowa mogła zostać wypowiedziana, kiedy wypowiedzenie umowy nastąpiło i kiedy stało się skuteczne, Sąd uznał, że do powoda należało wskazanie tych dat, aby odeprzeć zarzut. Pomimo zakreślenia powodowi terminu pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c. powód nie złożył rozliczenia umowy kredytowej ani stosownej uchwały banku, określającej wysokość odsetek karnych, obowiązujących w okresie od 21 czerwca 2011r. do 17 września 2013r., ani też nie wskazał daty wymagalności dochodzonego roszczenia. Brak określenia daty wymagalności roszczenia, wobec nie przedłożenia dowodu wypowiedzenia umowy kredytowej, uniemożliwił merytoryczną ocenę zarzutu przedawnienia. Abstrahując od skutków prawnych jakie wywołał bądź nie wywołał wystawiony przez zbywcę wierzytelności bankowy tytuł egzekucyjny, Sąd nie był w stanie ustalić, bez złożonych przez powoda dokumentów, czy roszczenie nie było przedawnione, np. w chwili wystawienia tytułu.

Wskazał także Sąd, że skoro powód, wbrew zobowiązaniu Sądu, nie złożył rozliczenia kredytu ani uchwały banku ustalającej wysokość odsetek karnych, należało uznać, że nie udowodnił roszczenia co do wysokości, a zarzut przedawnienia był trafny.

Dodatkowo Sąd uznał, że powód nie udowodnił również swojej legitymacji procesowej czynnej, gdyż pomimo zarzutu pozwanego dotyczącego tej legitymacji i zobowiązania Sądu do złożenia czytelnego odpisu umowy przelewu wierzytelności, powód nie wykazał tego zobowiązania.

Powód złożył apelację od powyższego wyroku, skierowaną przeciwko całości rozstrzygnięcia. Zarzucił wyrokowi naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie określenia dowodów, na których Sąd oparł swoje stanowisko i podjęte w sprawie rozstrzygnięcie, a którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy istoty sprawy, naruszenie art. 65 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na pominięciu normy prawnej wynikającej z tego przepisu, a sprowadzające się do zaniechania ustalenia przez Sąd I instancji zgodnego zamiaru stron umowy przelewu wierzytelności, a także celu tej umowy, którym było przeniesienie na powoda wszelkich praw związanych z dochodzoną wobec pozwanego wierzytelnością; naruszenie art. 177 k.c. i nast. przez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie przez Sąd, że dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie uległo przedawnieniu, pomimo obiektywnie istniejącego faktu, wskazującego na to, iż bieg trzyletniego terminu przedawnienia został skutecznie przerwany czynnościami takimi jak: wniosek pierwotnego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a także przez wytoczenie powództwa przez aktualnego wierzyciela (powoda).

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 203.237,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 24 stycznia 2017 roku, w sprawie o sygn. akt (...) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zasadny okazał się przede wszystkim zarzut nierozpoznania istoty sprawy. Sąd Okręgowy zaniechał bowiem zbadania roszczenia co do zasady i wysokości, gdyż mylnie założył, że dochodzone roszczenie wygasło na skutek jego wyegzekwowania w toku postępowania. Skoro bowiem pozwany dochodzoną należność

zapłacił, aby uniknąć egzekucji, lecz przeczył zasadności żądania powoda, to istnieje w dalszym ciągu pomiędzy stronami spór o zasadność roszczenia, który Sąd powinien rozstrzygnąć.

Nadto za zasadne Sąd Apelacyjny uznał zarzuty naruszenia art. 6 k.c. i art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjął bowiem, iż powód winien był wykazać „wszystkie elementy składające się na dochodzone roszczenie”, choć nie określił tych „elementów”, a nie sposób było ustalić, z powodu braku stosownych dokumentów, których powód nie złożył, czy roszczenie nie było przedawnione. Zwrócił uwagę, iż pozwany nie zarzucił, że w dacie wydania bankowego tytułu wykonawczego roszczenie było przedawnione, lecz twierdził, iż termin przedawnienia dochodzonego roszczenia rozpoczął bieg od początkowej daty naliczania odsetek, określonej w tym tytule, zaś wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego, opatrzonego sądową klauzulą wykonalności, po cofnięciu przez pierwotnego wierzyciela wniosku egzekucyjnego i umorzeniu postępowania egzekucyjnego, nie przerwało biegu tego terminu.

Dalej Sąd Odwoławczy podkreślił, że to pozwany, a nie powód, zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia i to pozwany, a nie powód, winien był zasadność tego zarzutu udowodnić, gdyż ewentualne uwzględnienie zarzutu przedawnienia wywołałoby korzystne dla niego skutki prawne. W konsekwencji rzeczą Sądu Okręgowego było dokonanie jego oceny w kontekście dokumentów dołączonych do pozwu, przeanalizowanie argumentów powoda, wskazujących na brak podstaw do uznania zasadności zarzutu przedawnienia.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu I instancji, według którego powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej w niniejszym postępowaniu, gdyż nie przedłożył czytelnej kopii umowy przelewu wierzytelności.

Dołączona do pozwu umowa przelewu wierzytelności z dnia 17 września 2013r., określona przez strony tej umowy jako „umowa sprzedaży wierzytelności”, wraz z zawiadomieniem pozwanego z dnia 2 października 2013r. o dokonanym przelewie, pochodzącym od pierwotnego wierzyciela – (...)i wskazującym na to, że nastąpił przelew wierzytelności z tytułu określonej w zawiadomieniu umowy kredytowej na rzecz powoda, uzasadnia w wystarczającym stopniu legitymację procesową czynną powoda w rozpoznawanej sprawie.

Sąd Apelacyjny wskazał, że ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy ma ocenić podstawę merytoryczną dochodzonego w sprawie roszczenia, dokonać analizy zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia i w razie potrzeby, gdy uzna, że zarzut ten nie jest zasadny, dokona oceny zasadności zarzutu pozwanego co do wysokości naliczonych przez bank i zbytych na rzecz powoda odsetek od roszczenia głównego, z uwzględnieniem wniosku powoda o powołanie dowodu z opinii biegłego księgowego, dla wyliczenia wysokości należnych odsetek na dzień zawarcia umowy przelewu wierzytelności.

Powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i zgłoszone wnioski. Nadto podkreślił, iż wymagalność poszczególnych rat kredytu wynika z harmonogramu spłaty, a wszystkie raty kredytu były już wymagalne, a terminem płatności ostatniej raty był 20 lutego 2014 roku (k.213-215).

W jego ocenie dowodem potwierdzającym wymagalność roszczenia jest bankowy tytuł egzekucyjny numer (...) z dnia 29 listopada 2012 roku oraz postanowienie sądu Rejonowego w C.z dnia 31 grudnia 2012 roku o nadaniu klauzuli wykonalności. Wskazywał, iż zapis bankowego tytułu egzekucyjnego precyzuje, iż obejmuje on wymagalne zadłużenie pozwanego na dzień 29 listopad 2012 roku. Podtrzymał swoje stanowisko, iż roszczenie nie uległo przedawnieniu. Zastrzegł, że gdyby jednak sąd uznał, że roszczenie nie stało się wymagalne w całości na skutek wypowiedzenia umowy kredytu i powódce nie przysługuje roszczenie o odsetki umowne według stawki karnej, wnosi o zasądzenie na swoją rzecz się kwoty 151.358,97 zł. wraz z odsetkami ustawowymi, w tym odsetkami ustawowymi za opóźnienie, na którą składają się kwoty:

a) 1440,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- t) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- u) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- v) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- w) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- x) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- y) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- z) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- aa) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- bb) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- cc) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- dd) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- ee) 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Pozwany podtrzymał żądanie oddalenia powództwa (k.224-225). W jego ocenie aktualny jest zarzut przedawnienia roszczenia z uwagi na umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku. Twierdził, iż zobowiązanie pozwanego było wymagalne w całości już w dniu 20-06-2011 roku, co potwierdzać mają odsetki naliczane od tego dnia w bankowym tytule egzekucyjnym, a pozew w niniejszej sprawie wniesiony został w dniu 7 listopada 2014 roku, a więc ponad trzy lata od upływu terminu wymagalności. Zanegował twierdzenia powoda, iż bieg terminu przedawnienia przerwały czynności dotyczące nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W dalszej części kwestionował legitymację czynną powoda. Zaprzeczał by doszło do skutecznej cesji wierzytelności na rzecz powoda.

Powód w odpowiedzi na powyższe pismo podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko (k.227-232). W szczególności podał, iż w toku postępowania apelacyjnego przesądzona została legitymacja czynna powoda. Wskazał, iż złożenie wniosku do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg terminu przedawnienia. Powołał się przy tym na orzecznictwo Sądu Najwyższego. Twierdził, iż skutki przerwy biegu terminu przedawnienia wywołanej przez zbywcę wierzytelności odnoszą się co do zasady także do cesjonariusza. Zaprzeczył wreszcie, by data 20 czerwca 2011 roku była datą postawienia w całości w stan wymagalności przedmiotowego roszczenia. Podał, iż była to data, od której liczone były przez (...) odsetki umowne karne od kwoty niespłaconej w całości lub w części raty kredytu za każdy dzień opóźnienia w spłacie zgodnie z umową. Data ta – w ocenie

powoda – określała jedynie najwcześniejszą datę, w której pozwany popadł w pierwszą zwłokę w zakresie terminowego regulowania zobowiązań wynikających z zawartej umowy kredytu. Wskazał dalej, iż pozwany zapłacił niespełna 30 rat kredytu – trzydziesta została zapłacona jedynie w części, a terminem wymagalności 31 rat był dzień 20 września 2011 roku. Niezależnie od tego ostatnia 60- ta rata miała być płatna 20 lutego 2014 roku, co uzasadnia przyjęcie, iż wszystkie raty są już wymagalne.

Pismem datowanym na 16 czerwca 2017 roku (k.262-264) powód podtrzymał swoje żądanie, jednakże z ostrożności procesowej zmodyfikował swoje żądanie wnosząc o zasądzenie kwot jak we wcześniejszym piśmie (k.262-264).

Modyfikację żądania uzasadnił tym, iż żadna ze stron nie udowodniła ani daty ani samego faktu wypowiedzenia umowy, a tym samym daty wymagalności całego roszczenia.

Powód ostatecznie pismem z dnia 28-03-2018 roku datowanym na 22-03-2018 roku (k.345) wniósł o zasądzenie kwoty:

1. 1440,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 września 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
3. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 października 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
4. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 listopada 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
5. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
6. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
7. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
8. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
9. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 kwietnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
10. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
11. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
12. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
13. 5.002,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

Nadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu. Modyfikację żądania ponownie uzasadnił tym, iż żadna ze stron nie udowodniła ani daty ani samego faktu wypowiedzenia umowy, a tym samym daty wymagalności całego roszczenia.

SĄD USTALIŁ, CO NASTĘPUJE:

W dniu 17 lutego 2009 roku pozwany A. S. zawarł z (...) w W. umowę kredytu gotówkowego platinium.

Zgodnie z zawartą umową wypowiedzenie umowy kredytu nastąpić mogło w przypadku m.in. wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Przy czym wypowiedzenie winno być poprzedzone wysłaniem przez (...) do kredytobiorcy listem poleconym wezwania do zapłaty należności, a kredytobiorca zobowiązany jest do wpłaty zaległej należności w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Termin wypowiedzenia umowy strony ustaliły na 30 dni. Wypowiedzenie umowy miało nastąpić na piśmie.

Raty płatne były miesięcznie począwszy od 20 marca 2009 roku, do 20 dnia każdego kolejnego miesiąca.

Termin spłaty ostatniej raty przypadał na dzień 20 lutego 2014 roku.

DOWÓD: wniosek o kredyt (k.62-63), umowa z dnia 17-02-2009 roku wraz z załącznikami (k.56-61, 282-283, 285-286 oraz k.16 akt (...) Sądu Rejonowego w C.), zeznanie pozwanego (protokół rozprawy z dnia 06 czerwca 2017 roku 01:05:18-01:19:21)

Pozwany jest w drugim związku małżeńskim. Pierwszy związek małżeński ustał na skutek rozwodu w roku 2011 lub 2012. Konto, z którego dokonywane były spłaty kredytu, było wspólne – należało do pozwanego i jego ówczesnej żony, która mogła dokonywać na nie wpłat.

DOWÓD: zeznanie pozwanego (protokół rozprawy z dnia 06 czerwca 2017 roku 01:05:18-01:19:21).

Pozwany dokonywał spłat rat kredytu – raty potrącane były z konta bankowego pozwanego wskazanego do obsługi kredytu. Obowiązkiem pozwanego było zapewnienie odpowiednich wpływów na konto, by w terminie spłaty rat, były na nim wystarczające środki na obsługę kredytu. Kredyt został rozliczony przez bank w następujący sposób:

1. w dniu 20-03-2009 roku 3.577,21 zł. tytułem kapitału oraz 1.577,60 zł. tytułem odsetek;
2. w dniu 20-04-2009 roku 3.484,45 zł. tytułem kapitału oraz 1.465,03 zł. tytułem odsetek;
3. w dniu 20-05-2009 roku 3.583,08 zł. tytułem kapitału oraz 1.325,84 zł. tytułem odsetek;
4. w dniu 22-06-2009 roku 3.577,21 zł. tytułem kapitału oraz 1.577,60 zł. tytułem odsetek;
5. w dniu 20-07-2009 roku 3.594,34 zł. tytułem kapitału oraz 1.352,97 zł. tytułem odsetek;
6. w dniu 20-08-2009 roku 3.502,22 zł. tytułem kapitału oraz 1.301,80 zł. tytułem odsetek;
7. w dniu 24-08-2009 roku 101,58 zł. tytułem kapitału oraz 0,22 zł. tytułem odsetek;
8. w dniu 21-09-2009 roku 3.628,88 zł. tytułem kapitału oraz 1.271,89 zł. tytułem odsetek;
9. w dniu 20-10-2009 roku 62,21 zł. tytułem kapitału;
10. w dniu 23-10-2009 roku 3.691,54 zł. tytułem kapitału oraz 1.151,49 zł. tytułem odsetek;
11. w dniu 20-11-2009 roku 74,95 zł. tytułem odsetek;
12. w dniu 23-11-2009 roku 3.671,76 zł. tytułem kapitału oraz 1.158,50 zł. tytułem odsetek;

13. w dniu 21-12-2009 roku 19,15 zł. tytułem odsetek;
14. w dniu 24-12-2009 roku 3.729,58 zł. tytułem kapitału oraz 1.160,71 zł. tytułem odsetek;
15. w dniu 20-01-2010 roku 698,90 zł. tytułem odsetek;
16. w dniu 22-01-2010 roku 3.695,21 zł. tytułem kapitału oraz 529,67 zł. tytułem odsetek;
17. w dniu 22-02-2010 roku 18,76 zł. tytułem odsetek;
18. w dniu 24-02-2010 roku 3.725,79 zł. tytułem kapitału oraz 1.173,13 zł. tytułem odsetek;
19. w dniu 22-03-2010 roku 15,95 zł. tytułem odsetek;
20. w dniu 29-03-2010 roku 3.860,43 zł. tytułem kapitału oraz 1.051,73 zł. tytułem odsetek;
21. w dniu 20-04-2010 roku 39,01 zł. tytułem odsetek;
22. w dniu 21-04-2010 roku 3.769,79 zł. tytułem kapitału oraz 1.102,34 zł. tytułem odsetek;
23. w dniu 20-05-2010 roku 11,97 zł. tytułem odsetek;
24. w dniu 24-05-2010 roku 3.825,98 zł. tytułem kapitału oraz 1.076,81 zł. tytułem odsetek;
25. w dniu 21-06-2010 roku 63 zł. tytułem odsetek;
26. w dniu 23-06-2010 roku 3.810,27 zł. tytułem kapitału oraz 1.039,84 zł. tytułem odsetek;
27. w dniu 23-07-2010 roku 3.866,18 zł. tytułem kapitału oraz 1.048,40 zł. tytułem odsetek;
28. w dniu 20-08-2010 roku 0,20 zł. tytułem odsetek;
29. w dniu 23-08-2010 roku 3.852,09 zł. tytułem kapitału oraz 1.062,73 zł. tytułem odsetek;
30. w dniu 24-09-2010 roku 3.846,45 zł. tytułem kapitału oraz 1.038,70 zł. tytułem odsetek;
31. w dniu 20-10-2010 roku 5,33 zł. tytułem odsetek;
32. w dniu 22-10-2010 roku 3.930,74 zł. tytułem kapitału oraz 974,89 zł. tytułem odsetek;
33. w dniu 22-11-2010 roku 6,69 zł. tytułem odsetek;
34. w dniu 23-11-2010 roku 213,88 zł. tytułem kapitału oraz 986,12 zł. tytułem odsetek;
35. w dniu 13-12-2010 roku 3.706,40 zł. tytułem kapitału oraz 40,62 zł. tytułem odsetek oraz 20 zł. spłaty kosztów;
36. w dniu 20-12-2010 roku 0,16 zł. tytułem odsetek;
37. w dniu 13-01-2011 roku 3.973,40 zł. tytułem kapitału oraz 985,34 zł. tytułem odsetek oraz 20 zł. spłaty kosztów;
38. w dniu 20-01-2011 roku 0,99 zł. tytułem odsetek;
39. w dniu 24-01-2011 roku 3.962,19 zł. tytułem kapitału oraz 955,89 zł. tytułem odsetek;
40. w dniu 28-02-2011 roku 3.983,13 zł. tytułem kapitału oraz 947,88 zł. tytułem odsetek;
41. w dniu 21-03-2011 roku 3,53 zł. tytułem odsetek;

42. w dniu 01-04-2011 roku 4.084,09 zł. tytułem kapitału oraz 868,38 zł. tytułem odsetek;

43. w dniu 20-04-2011 roku 4,85 zł. tytułem odsetek;

44. w dniu 27-04-2011 roku 4.014 zł. tytułem kapitału oraz 924,98 zł. tytułem odsetek;

45. w dniu 02-06-2011 roku 3.362,87 zł. tytułem kapitału oraz 918,85 zł. tytułem odsetek;

46. w dniu 05-07-2011 roku 3.712,95 zł. tytułem kapitału oraz 976,75 zł. tytułem odsetek oraz 40 zł. spłaty kosztów;

DOWÓD: rozliczenie umowy (k.119-120), umowa z dnia 17-02-2009 roku wraz z załącznikami (k.56-61, 282-283, 285-286 oraz k.16 akt (...)) Sądu Rejonowego w C.), zeznanie pozwanego (protokół rozprawy z dnia 06 czerwca 2017 roku 01:05:18-01:19:21).

Dnia 29 listopada 2012 r. Bank ten wystawił (...) nr (...) przeciwko A. S. wskazując, że wynika on z umowy kredytu gotówkowego z dnia 17 lutego 2009 r. Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w C.nadał w/w (...) klauzulę wykonalności. Dnia 20 lutego 2013 r. Bank złożył u komornika wniosek egzekucyjny na podstawie w/w tytułu wykonawczego, a dnia 14 października 2013 r. wniosek ten cofnął na skutek czego postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem z dnia 17 października 2013 r.

DOWÓD: Bankowy Tytuł Egzekucyjny (k. 64), wniosek o nadanie klauzuli wykonalności (k.65 oraz k.2 akt (...))Sądu Rejonowego w C.), postanowienie z dnia 31 grudnia 2012 r. (k.66-67 oraz k.19 akt (...))Sądu Rejonowego w C.), wniosek egzekucyjny złożony w sprawie (...)Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. G. (k. 68 oraz k. 2 akt (...))Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. G.), wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie (...)Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. G. (k. 69 oraz k. 18 akt (...))Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. G.), postanowienie o umorzeniu postępowania (k. 19 akt (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.A. G.), potwierdzenie uruchomienia kredytu (k.87,90, 93).

Na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 września 2013 roku powód (...) z siedzibą w W. nabył od (...)w W. wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy zawartej przez pozwanego.

DOWÓD: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 17 września 2013 roku wraz z załącznikiem do Aneksu nr (...) do umowy (k. 38-55, 135-147).

(...) w W. kierowała do pozwanego pismo zawiadamiające o przelewie wierzytelności wynikającej z przedmiotowej umowy.

DOWÓD: zawiadomienie (k.72-73).

Powód kierował do pozwanego wezwanie do zapłaty datowane na 17 października 2013 roku.

DOWÓD: wezwanie (k.70-71).

Po wydaniu w niniejszej sprawie nakazu zapłaty, do czasu uchylecia nadanej klauzuli wykonalności kwota żądana pozwem została wyegzekwowana w całości przez powoda.

Okoliczność bezsporna.

Zadłużenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy wynosiło na dzień 7 listopada 2014 roku 180.880,31 zł.

DOWÓD: opinia biegłego (k.314).

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Powództwo w części i zasługuje na uwzględnienie.

Powyższe okoliczności były w części między stronami bezsporne, dodatkowo dowodzone były dokumentami, co do prawdziwości których nie były składane co do zasady żadne zastrzeżenia.

W ocenie Sądu, złożone przez strony dokumenty – w zakresie objętym ustaleniami faktycznymi tworzyły spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniając. Nie zawierały informacji sprzecznych bądź wzajemnie się wykluczających. Znajdowały również potwierdzenie w zeznaniach pozwanego. W konsekwencji Sąd uznał je za wiarygodne.

Za wiarygodne Sąd uznał w części zgodnej z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym zeznania pozwanego. Były one w powyższym zakresie jasne, spójne i logiczne. Nie zawierały w tym zakresie informacji sprzecznych, wzajemnie się wykluczających.

Wewnętrzne przekonanie z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, iż zwykłą normą postępowania ludzi, jest wierzyć w to, co dana osoba mówi, chyba że okaże się, iż ktoś na to zaufanie nie zasługuje. Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy uznał, iż zeznania pozwanego na przymiot wiarygodności zasługują. Pozwany nie pamiętał szczegółów okoliczności związanych ze spłatą i wypowiedzeniem kredytu.

Zgodnie z art. 299 k.p.c. jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Dowód z przesłuchania stron jest w zasadzie tzw. dowodem „posiłkowym”, czyli przeprowadzanym tylko wtedy, gdy za pomocą innych środków dowodowych nie można uzyskać wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie, wymagającej ustalenia wymagalności roszczenia – kwestii dokonania wypowiedzenia umowy i daty tejże czynności, dowód z przesłuchania stron mógł mieć istotne znaczenie, uzupełniać, doprecyzować pozostały materiał dowodowy.

Sąd z ostrożnością oceniał zeznania pozwanego. Strony są wprawdzie osobami najlepiej zorientowanymi w rzeczywistym stanie faktycznym sprawy, jednakże bezpośrednie zainteresowanie wynikiem postępowania sądowego wpływa na ujawnianie przez strony wiadomości, może spowodować świadome lub nieświadome ich zniekształcenie, a nawet zatajenie.

Wypowiedź dowodową strony, Sąd potraktował jako uzupełnienie materiału dowodowego. Pozwany – na co Sąd wskazał wyżej - były niewątpliwie bezpośrednio zainteresowanymi wynikiem postępowania. Dlatego Sąd uznał te zeznania za wiarygodne w zakresie w jakim udało się te zeznania powiązać chociażby pośrednio w logiczną całość z innymi dowodami, potwierdzić, uzupełnić, zweryfikować. W niniejszej sprawie zeznania pozwanego – w zakresie zgodnym z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, znajdowały oparcie w dokumentach.

Jednocześnie zeznaniom pozwanego odmówił wiarygodności w zakresie dotyczącym twierdzeń o otrzymaniu z banku wypowiedzenia umowy. Pozwany zeznał wprawdzie, iż zaprzestał spłaty kredytu pod koniec 2010 r., może w styczniu - lutym 2011 r. , a wezwanie do zapłaty kredytu z banku otrzymał na początku maja 2011 r. Następnie podał, iż pod koniec maja otrzymał z banku drugie pismo, w którym wzywany był do zapłaty całości zadłużenia do dnia 20.06.2011 roku. W jego ocenie było to pismo zawierające również wypowiedzenie umowy. Zdaniem Sądu dokumenty zebrane w aktach sprawy, a w szczególności dokument w postaci rozliczenia umowy przeczy tym zeznaniom. Wynika z niego, iż – zgodnie z umową – z konta pozwanego i jego ówczesnej żony - jeszcze w lipcu 2011 roku bank pobierał środki na poczet spłaty kredytu. Jednocześnie sam pozwany przyznał, iż nie może wykluczyć tego, że żona w 2011 roku wpłacała jakieś środki na to konto, z którego rozliczany był kredyt.

Odnosząc się do kwestii legitymacji czynnej powoda i podnoszonych w tej kwestii zarzutów przez pozwanego wskazać należy, że dołączona do pozwu umowa przelewu wierzytelności z dnia 17 września 2013 roku, określona przez strony tej umowy jako „umowa sprzedaży wierzytelności” (k. 38–44v), wraz z zawiadomieniem pozwanego z dnia 2 października

2013 roku (k. 72) o dokonanych przelewach, pochodzącym od pierwotnego wierzyciela – (...) i wskazującym na to, że nastąpił przelew wierzytelności z tytułu określonej w zawiadomieniu umowy kredytowej na rzecz powoda, uzasadnia w wystarczającym stopniu legitymację procesową czynną powoda w rozpoznawanej sprawie. Istnienie tej legitymacji, wbrew zarzutowi pozwanego, nie zależy od ewentualnego przeniesienia na powoda wierzytelności, która w dacie przelewu mogła być przedawniona. Na powyższe okoliczności zwracał uwagę Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację powoda.

W ocenie Sądu niemożliwym było ustalenie czy, a jeżeli tak to kiedy została pozwanemu wypowiedziana przedmiotowa umowa kredytu. Każda ze stron podawała odmienną datę, która jednocześnie była dla niej korzystna procesowo z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Strona powodowa wypowiedzenie wiązała z dniem 21 listopada 2011 roku, który jednak wynikał wyłącznie z dokumentu stanowiącego załącznik do umowy sprzedaży nieruchomości, a nie był on poparty żadnym dowodem pozwalającym na weryfikację tejże daty. W szczególności brak było w zgromadzonym materiale dowodowym dowodu doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytu – a co było obowiązkiem banku zgodnie z wiążącą strony umową. Powyższa data wypowiedzenia – w przypadku jej udowodnienia, z uwagi na datę wytoczenia powództwa – mogłaby uczynić nieskutecznym zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego.

Natomiast strona pozwana zarzut przedawnienia, jego skuteczność wiązała z datą wypowiedzenia umowy - czerwcem 2011 roku. Na potwierdzenie tegoż faktu powoływała się na oświadczenie zawarte w bankowym tytule egzekucyjnym stwierdzającym wymagalność roszczenia oraz zeznania pozwanego. Akta sprawy o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie zawierają jednak żadnego dokumentu, który mógłby pozwalać na weryfikację wskazanej tam daty, faktycznego doręczenia pozwanemu oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy.

W ocenie Sądu, to na stronach – stosownie do art. 6.k.c. – spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia czy doszło do wypowiedzenia przedmiotowej umowy. W konsekwencji niemożliwa jest do ustalenia data tej czynności.

Sąd dokonał analizy żądania oraz podniesionego zarzutu przedawnienia biorąc pod uwagę tę okoliczność, iż do przedawnienia nie doszło, a kredyt – poszczególne jego raty -stawały się wymagalne w datach spłaty określonych w harmonogramie spłat ustalonym przez strony.

W konsekwencji Sąd ustalił, iż raty kredytu wymagalne, a nie spłacone przez pozwanego w okresie dłuższym niż 3 lata od daty wytoczenia powództwa uległy przedawnieniu.

Zgodnie bowiem z treścią art.118 k.c. termin przedawnienia wynosił 10 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe, bądź związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – 3 lata. Zdaniem Sądu do oceny terminu przedawnienia roszczenia powoda, będzie miał zastosowanie termin trzyletni.

Przedawnienie dziesięcioletnie jest regułą. Oznacza to, że roszczenia majątkowe, dla których prawo nie przewiduje innych terminów przedawnienia, przedawniają się z upływem dziesięciu lat.

Pierwszym kryterium tego zróżnicowania jest związanie roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie ma przy tym znaczenia, kto jest podmiotem gospodarczym. Termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Niewątpliwie należność z tytułu umowy zawartej z bankiem wiąże się z prowadzeniem przez bank działalności gospodarczej. Zróżnicowanie długości terminów, w szczególności zaś możliwość zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia zależy m.in. od kwalifikacji roszczenia, z punktu widzenia jego związku z określonym rodzajem działalności. Podkreślenia wymaga, iż ten określony rodzaj działalności wiązać należy z działalnością, którą prowadzi wierzyciel występujący z roszczeniem, a nie z charakterem stosunku prawnego, z którego to roszczenie wynika czy charakterem działalności prowadzonej przez dłużnika. Zbieżny ze stanowiskiem Sądu pogląd przedstawił Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 10 października 2003 roku w sprawie o sygnaturze akt (...). Sąd Najwyższy przyjął,

iż art.118 k.c. nie wymaga dla zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia, aby stosunek prawny, z którego roszczenie wynika, był obustronnie gospodarczy.

Sąd stanął na stanowisku, iż o tym czy roszczenie jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, decydują cechy podmiotu, któremu ono przysługuje, nie zaś cechy drugiego podmiotu stosunku prawnego, z którego to roszczenie wynika, ani cechy samego stosunku prawnego. Wobec powyższego, Sąd stanął uznał, iż należy zbadać, czy roszczenie, które przysługuje określonej osobie, jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Dokonane w przedmiotowej sprawie ustalenia prowadzą do wniosku, że w rozpatrywanej sprawie roszczenie powoda – prowadzącego działalność gospodarczą - wobec pozwanego, który jest osobą fizyczną, przedawnia się w ciągu trzech lat. Powód, jak i jego poprzednik prawny jest niewątpliwie bowiem przedsiębiorcą. Ta właśnie okoliczność ma zaś również decydujące znaczenie, na tle art. 118 k.c., dla przyjęcia w rozpatrywanej sprawie trzyletniego terminu przedawnienia.

Bieg terminu przedawnienia liczyć należy, zgodnie z dyspozycją art.120§1 k.c. od dnia wymagalności roszczenia, czyli od dnia w którym wierzyciel uzyskał prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, w postaci zapłaty za świadczenie umówionych usług.

Doktryna określa wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności; stanowi to początek biegu przedawnienia. W stosunkach obligacyjnych doniosłość prawna wymagalności wiąże się z jej nadejściem, w przeciwieństwie do terminu spełnienia świadczenia, którego doniosłość prawna wiąże się z wygaśnięciem zobowiązania, rodząc konsekwencje w postaci opóźnienia lub zwłoki. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną albo w dniu wynikającym z właściwości zobowiązania, w tym także niezwłocznie po jego powstaniu. Początek wymagalności nie da się ująć w jedną regułę, obowiązującą dla wszystkich stosunków prawnych, zależy on bowiem od charakteru zobowiązania oraz od jego właściwości. Bieg przedawnienia nie może się rozpocząć, zanim roszczenie stało się wymagalne.

W niniejszej sprawie wymagalność roszczenia Banku, a w konsekwencji i powoda wiązać można jedynie z datą wymagalności poszczególnych rat kredytu, która wynikała z treści umowy i dołączonego do niego harmonogramu spłat.

Powód wskazywał, iż jego poprzednik prawny w dniu 20 lutego 2013 roku złożył do Komornika Sądowego wniosek o wszczęcie egzekucji w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzoney przez Sąd w klauzulę wykonalności, co skutkowało przerwaniem biegu terminu przedawnienia. Jednocześnie wywodziła strona powodowa, iż postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela przez Komornika Sądowego postanowieniem z dnia 17 października 2013 roku.

W konsekwencji – według stanowiska powoda – termin przedawnienia roszczenia przerwany powyższą czynnością zaczął biec na nowo z chwilą uprawomocnienia się tegoż orzeczenia i został ponownie przerwany wniesieniem przedmiotowego powództwa do Sądu dnia 7 listopada 2014 roku, przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia.

W ocenie Sądu argumentacja powoda nie jest słuszna. O ile bowiem zgodzić się należy – co do zasady - z argumentacją wskazującą na przerwanie biegu terminu przedawnienia faktem wniesienia do Sądu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, o tyle zakwestionować należy argumentację wskazującą – na gruncie niniejszej sprawy na fakt przerwania biegu tegoż terminu z chwilą złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji w oparciu o powyższy tytuł egzekucyjny i ponowne rozpoczęcie – od początku – biegu terminu przedawnienia z chwilą uprawomocnienia się postanowienia komornika o umorzeniu postępowania.

Zdaniem Sądu, umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji.

Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia stwierdzonego tym tytułem. Wynika to z treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Wskazać należy, iż art. 124 § 2 k.c. mówi m.in. o tym, że w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń, przedawnienie nie biegnie na nowo „dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone”.

Nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu jest aktem koniecznym, stanowiącym warunek do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Realizacja tego niezbędnego warunku do wszczęcia egzekucji następuje z chwilą uwzględnienia przez sąd wniosku klauzulowego, a tym samym, że z tym momentem ustaje zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane złożeniem tego wniosku i zaczyna ono biec od nowa.

Zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności, kończy się więc z chwilą uwzględnienia przez sąd tego wniosku, zwłaszcza że postanowienie sądu w tym przedmiocie jest skuteczne z momentem jego wydania (art. 360 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Zgodnie art. 825 pkt 1 k.p.c., organ egzekucyjny umorzy postępowanie na wniosek, jeżeli zażąda tego wierzyciel. W przeciwieństwie do regulacji dotyczącej procesu, zawartej w art. 203 k.p.c., zgłoszone przez wierzyciela żądanie jest bezwzględnie wiążące. Dodatkowym potwierdzeniem tego, że od wierzyciela wymaga się aktywnej woli w popieraniu egzekucji, jest art. 823 k.p.c., przewidujący umorzenie postępowania z mocy samego prawa z powodu jego opieszałości w dokonywaniu czynności potrzebnych do kontynuacji postępowania egzekucyjnego.

W konsekwencji wskazać należy na zakres odpowiedniego zastosowania w tym postępowaniu na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. sankcji przewidzianej w art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., wyrażającej się w tym, że pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Formuła żądania umorzenia egzekucji podkreśla, że jedynym dysponentem postępowania egzekucyjnego jest wierzyciel i zawiera w sobie oświadczenie o cofnięciu wniosku egzekucyjnego. Oświadczenie wierzyciela o cofnięciu wniosku egzekucyjnego, powinno zostać potraktowane jako wiążące żądanie umorzenia egzekucji i to niezależnie od stadium postępowania egzekucyjnego. Przewidziane w art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. zastrzeżenie ma na celu przede wszystkim zapobieżenie możliwości manipulowania przez powoda terminami przedawnienia roszczenia. Brak tego przepisu prowadziłby do tego, że powód mógłby wielokrotnie składać pozew i cofać go ze skutkiem przewidzianym w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Racja przyjęcia takiego rozwiązania i dążność do przeciwstawienia się możliwym nadużyciom jest tym bardziej uzasadnione na gruncie postępowania egzekucyjnego, w którym chodzi o zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu. Prowadzi to do wniosku, że w postępowaniu egzekucyjnym ma, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., odpowiednie zastosowanie art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., co oznacza, że umorzenie tego postępowania niweczy przerwę przedawnienia spowodowaną jego wszczęciem. Nie ma znaczenia charakter egzekwowanej wierzytelności. W sprawie niniejszej była to wierzytelność objęta bankowym tytułem egzekucyjnym. Dokonanie przez bank cesji objętej tym tytułem należności na rzecz powoda - niemającego prawa do wystawiania takich tytułów - skutkowało tym, że nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem jest niedopuszczalne. Powód nie mógł zatem kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż musiałby uzyskać nowy tytuł wykonawczy wydany w postępowaniu rozpoznawczym. Wbrew pozorom nie stanowi to przesadnego ograniczenia obrotu wierzytelnościami, lecz jest wynikiem koniecznego z punktu widzenia zasad praworządności wymagania, że wyjątkowe uprawnienie banku przyznane mu w ustawie do uzyskiwania tytułu egzekucyjnego poza sądowym postępowaniem rozpoznawczym nie może być interpretowane rozszerzająco i każdy cesjonariusz takiej wierzytelności musi się z tym liczyć. Pogląd ten znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Zatem uznać należało, iż roszczenia powoda uległo częściowemu przedawnieniu liczonemu co do każdej z rat oddzielnie z chwilą upływu trzech lat od daty wymagalności każdej z nich.

Przedawnienie przerwane zostało dopiero wytoczeniem niniejszego powództwa, co jednak skutkowało częściowym jego przedawnieniem, co do rat kredytu wymagalnych wcześniej, niż 3 lata przed datą wniesienia pozwu do sądu.

Powyższe rozważania uzupełnić należy o rozważania dotyczące kwestii przerwy biegu terminu przedawnienia na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Zdaniem Sądu Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem. Zatem powód w niniejszej sprawie nie mógł powoływać na przerwanie biegu przedawnienia poprzez czynność banku wywołaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Sąd podzielił na gruncie niniejszej sprawy pogląd prawny wyrażony w niniejszej kwestii przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 9 czerwca 2017 roku w sprawie o sygn. akt (...). W ocenie Sądu, pogląd ograniczający przerwę biegu przedawnienia wyłącznie do relacji pomiędzy stronami tych czynności, ma jedynie na celu zawężenie tego skutku do osób, w stosunku do których czynności te w istocie zmierzały do „dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia” w rozumieniu art. 123§ 1 pkt. 1 k.c. - nie zaś do ich następców prawnych. Reguły te nie mają jednak zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie zostało sformułowane wprost w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. (...). Przyjęto w niej, że w razie cesji wierzytelności przerwa biegu przedawnienia wywołana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie tego dokumentu zachowa swój skutek wyłącznie wobec tych cesjonariuszy, którzy sami mogliby posłużyć się bankowym tytułem egzekucyjnym. W pozostałych sytuacjach przerwę biegu przedawnienia uznaje się za niebyłą, zatem bieg terminu przedawnienia w stosunku do nabywcy wierzytelności określa się na zasadach ogólnych. Na wyjątkowy charakter bankowego tytułu egzekucyjnego z tego punktu widzenia zwrócił także uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 26 października 2016 r. (...). Jak stwierdzono, w wypadku tego tytułu należy przyjąć wyjątek od zasady ogólnej, zgodnie z którą nabywca wierzytelności przejmuje ją w takiej postaci, w jakiej przysługiwała ona zbywcy. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z bankowym tytułem egzekucyjnym, skutki tej przerwy powinny zostać uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwanie biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wówczas, gdy sam mógłby posłużyć się w obrocie (...). Przemawiają za tym stanowiskiem zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne, zasadnicze założenie, że bankowy tytuł w tym egzekucyjny, będąc szczególnym przywilejem, dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie może być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posłużenia się tym instrumentem. Założenie to wzmacnia także argumentacja konstytucyjna, oparta na uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny regulacji bankowego tytułu egzekucyjnego za sprzeczną z konstytucją (wyrok TK z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. (...), Dz.U.201, poz. 559). Orzeczenie to stanowi dodatkowy, silny argument za ujmowaniem wszelkich skutków bankowego tytułu egzekucyjnego w wąskich granicach i ochronie tym samym w możliwie szerokim zakresie wartości konstytucyjnych, na które powołał się Trybunał. Zaznaczenie wymaga, iż Trybunał orzekł, iż przepisy wymienione w części przedmiotowym wyroku tracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. Zatem dopuścił możliwość ich stosowania do tego dnia.

W celu ustalenia zatem wysokości zadłużenia – biorąc pod uwagę częściowe przedawnienie roszczenia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny księgowości.

W ocenie Sądu opinia ta była rzeczowa, spójna, logiczna. Sporządzona została w oparciu o fachową wiedzę i doświadczenie zawodowe biegłego. Została ona opracowana jasno, przejrzysto i w sposób zrozumiały. Biegły wskazał na podstawie jakich okoliczności ustalenia poczynił, a swoje wnioski logicznie i przekonująco uzasadnił. Jego ustalenia były jasne, precyzyjne, wywody zrozumiałe i przekonujące. Opinia w powyższym zakresie nie zawierała sprzeczności. Swoje stanowisko biegły potrafił szczegółowo, logicznie i przekonująco uzasadnić, opierając się na własnym doświadczeniu i wiedzy. Podkreślenia wymaga, iż opinia ta posiadała walor weryfikowalności, pozwalała na prześledzenie toku rozumowania biegłego, a w konsekwencji nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Z opinii wynikał, iż zadłużenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy wynosiło na dzień 7 listopada 2014 roku 180.880,31 zł. Dalsze odsetki ustawowe należne powodowi za opóźnienie liczone są od tej daty.

Z zasady kontradyktoryjności procesu wynika, iż to strony obarczone zostały odpowiedzialnością za wynik procesu. Przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu przezeń obowiązków procesowych ciążyących na stronach. Strona prowadzi więc proces na własne ryzyko dowodowe (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996r., sygn. (...); opubl. (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.09.1998r., sygn. (...); opubl. (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.03.1998r., sygn. (...); opubl. (...)).

Działanie z urzędu i przeprowadzenie dowodu nie wskazanego przez stronę jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych i musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia, np. w wypadku ujawnionej przez stronę bezradności czy w razie istnienia trudnych do przewyciężenia przez strony przeszkód, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie był wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.1997r.; (...); opubl. (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.10.1996r.; sygn. (...); opubl. (...)).

Zgodnie z art. 69 ustęp 1 ustawy prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd na podstawie art. 69 prawa bankowego w związku z umową kredytu gotówkowego zawartej pomiędzy pozwanym a (...) z dnia 17 lutego 2009 r., art. 118 k.c., art. 120 k.c., art. 123 k.c. orzekła jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku zasądzając od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 180.880,31 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 listopada 2014 roku na wypadek opóźnienia w płatności do dnia zapłaty oraz oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Przepis art. 108 § 1 k.p.c. nakazuje Sądowi orzekać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Treść art. 98 § 1 k.p.c. reguluje kwestię kosztów procesu. Z tego przepisu wynikają dwie zasady: zasada odpowiedzialności strony za wynik procesu oraz zasada kosztów niezbędnych i celowych. Strona przegrywająca sprawę jest bowiem obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Obie strony reprezentowane były przez fachowych pełnomocników procesowych – radców prawnych.

Proces powód wygrał w części – w około 89% - w stosunku do pierwotnie zgłoszonego żądania. W konsekwencji pozwany wygrał proces w około 11%. Zgodnie z brzmieniem art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Na koszty poniesione przez powoda składają się koszty opłaty od pozwu – 2.541 zł., opłaty od apelacji 10.162 zł., koszty zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji – 10.800 zł. oraz przed Sądem II instancji 5.400 zł. (apelacja została rozstrzygnięta na korzyść strony powodowej) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Na koszty poniesione przez pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika za reprezentowanie pozwanego przed Sądem I instancji – 10.800 zł. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Wynagrodzenie pełnomocników Sąd ustalił stosownie do §2 punkt 7, §10 ustęp 1 punkt 1 zdanie 1, przy zastosowaniu §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804; tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. - Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd orzekając jak w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwanego kwotę 25.700 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, a w punkcie 3 od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.780 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z art. 113 ustęp 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Stosownie natomiast do ustępu 2 pkt 1 w/w ustawy koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie.

W niniejszej sprawie tymczasowo Skarb Państwa poniósł koszty opinii biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 113 ustęp 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w S.kwotę 3.996,09 zł. orzekając jak w punkcie 6 wyroku. Kwota ta stanowiła 89 % kosztów opinii biegłego. Na podstawie powyższego przepisu zasądził również od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w S.kwotę 493,90 zł. orzekając jak w punkcie 5 wyroku. Kwota ta stanowiła 11 % kosztów opinii biegłego.

Na oryginale właściwy podpis.